

ת"פ 19369/12/17 - מדינת ישראל נגד אחמד חמאמרה

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 19369-12-17 מדינת ישראל נ' חמאמרה(עציר)

בפני	כבוד השופטת רבקה גלט
בעניין:	מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד דואק	המאשימה
נגד	
אחמד חמאמרה (עציר)	
ע"י ב"כ עו"ד שלם	הנאשם

גזר דין

הנאשם, שהוא תושב האזור יליד שנת 1990, הורשע על פי הודאתו בעבירה של תקיפת עובד ציבור, לפי סעיף 382א(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

תמצית העובדות היא כי ביום 29.8.17, בעת שהיה אסיר בכלא ניצן, הובל הנאשם על ידי סוהרים כשהוא אזורק בידי ורגליו. הנאשם החל להשתולל ולהתפרע, והוזעקו סוהרים על מנת לרסנו. באותן נסיבות נשך הנאשם את הסוהר ד' בידו וגרם לו לפיחות, המטומה ושפשוף עורי.

הנאשם בחר להודות, לאחר שתמה פרשת התביעה.

ב"כ התביעה טענה בעניין חומרת העבירה של אלימות כלפי סוהרי שב"ס, והפנתה לעברו הפלילי המכביד של הנאשם, הכולל שני מאסרים בני הפעלה, למשך 6 ו-8 חודשים. נטען כי הנאשם מבצע עבירות אלימות ללא רסן, גם בין כתלי הכלא. התביעה ערה לכך שהנאשם מוכר למערכת בריאות הנפש, אך טענה כי עניין זה נבדק, והוא נמצא כשיר. לדעת התביעה מתחם העונש ההולם נע בין 8-18 חודשי מאסר, ויש להטיל עונש ברף הגבוה של המתחם, לצד הפעלת התנאים במצטבר. בנוסף, עתרה התביעה להטלת פיצוי גבוה לסוהר. התביעה הפנתה לענישה שהוטלה במקרים אחרים, ממנה יש ללמוד לענייננו לטעמה.

ב"כ הנאשם טען כי עמדת התביעה מחמירה יתר על המידה, בשים לב לכך שהאירוע היה ספונטני ורגעי. בעניין עברו הפלילי של הנאשם, נטען כי המאסר על תנאי בן 8 החודשים שהוטל עליו, הוא בלתי מידתי, ועל כן יש לנהוג במידתיות בעת גזירת העונשים הנוספים עליו. נטען כי הנאשם סובל מתחלואה כפולה, של סכיזופרניה והתמכרות לסמים, וכלוא באגף מב"ן, כטעון הגנה, לכן יש להתחשב במצבו הנפשי. עוד נטען כי אילו נהגו הסוהרים בדרך אחרת, ניתן היה למנוע את האירוע, שכולו נעוץ בבקשת הנאשם לעזרה כשביקש להתקשר לאמו, אך בקשתו לא זכתה להתייחסות, וזה מה שגרם למעשיו. בעניין זה, הפנה לעדות הסוהרת שאישרה כי אף לדעתה, יכול להיות שאילו שוחחה עמו בתא, היה

האירוע נמנע. ב"כ הנאשם הפנה לכך שמאז שנת 2013 לא נפתחו שום תיקים נוספים לנאשם, פרט לתיק זה. עוד הפנה לכך שהנאשם התנצל כבר בחקירתו, ואמר כי פעל מתוך הכאב שחש. נוכח מכלול הנסיבות, עתר ב"כ הנאשם להסתפק בהפעלת שני המאסרים על תנאי בחופף זה לזה ולהטיל סה"כ 8 חודשי מאסר.

הנאשם בדברו האחרון, החל לומר כי פעל מתוך הכאב שחש ולא מתוך כוונה לפגוע. ואולם, בהמשך דבריו נגרר להתפרצות כעס חוזרת, ואמר דברים חמורים, לרבות דברי איום ממש: "... כל מי שפוגע בי אני לא דופק לו חשבון אפילו אהרוג אותו אפילו. מי שדופק אותי לא עושה אתו חשבון אני אהרוג אותו אפילו. (הנאשם צועק) היא מדברת שאני אנס, ושאני הרגתי סוהרים, אתם פגעתם בי (צועק) פגעו בי, לא סתם, והרבה אסירים יודעים את זה טוב מאד. אני לא יושב על שטויות אני מי שפוגע בי לא אדפוק לו חשבון אפילו שהוא ימות בסוף החיים שלא יהיה לו חיים. אפילו שימות עד סוף החיים אני לא אדפוק לו חשבון שתדעו את זה".

מתחם העונש ההולם:

על חומרתן של עבירות אלימות כלפי עובדי הציבור כבר נכתב רבות. בייחוד, נפסק פעמים רבות כי יש להחמיר עם כל הפוגע בשוטרים או סוהרי שב"ס, שהם בעלי הסמכות לאכיפת החוק. ברע"פ 1922/11 רחמימוב נ' מד"י (17.3.11), אמר בית המשפט העליון:

"הציבור נותן את מבטחו בעובדי הציבור ונציגי החוק, וטובת הציבור מחייבת כי יובטח להם שיוכלו למלא את תפקידם ללא מורא וללא פחד מבעלי אגרוף, מתוקפנים ומאיימים. לכן הכרח להטיל ענישה של ממש, גם למען ישמעו וייראו... בתקופה המתאפיינת בגלי אלימות פיזית ומילולית כלפי עובדי ציבור, שומה להגן על השירות הציבורי ועל עובדי הציבור מפני פגיעה בלתי ראויה בכבודם ובמעמדם... על כן בתי המשפט מחויבים להכביד את ידם ולתת עונשים מרתיעים".

כמו כן, נאמר בע"פ 5214/13 מחמוד סירחאן נ' מד"י (30.12.2013):

"...אכן, יש להביע סלידה ושאת נפש ממעשי תקיפה המכוונים כלפי העוסקים במלאכת השמירה על בטחונו של הציבור ועל אכיפת החוק. "מעשי תקיפה ואיומים כלפי שוטרי משטרת ישראל, רק מפני שהם ממלאים את תפקידם כחוק, מערערים את המוסכמות הבסיסיות ביותר של החברה הדמוקרטית בה אנו חיים. חברה המכבדת את שלטון החוק ואת זכויותיו של הזולת לא תאפשר פגיעה בנציגי החוק, וכל פגיעה שכזו צריכה להיתקל בקיר ברזל של אפס סובלנות... אינטרס הציבור מחייב אפוא ששוטרים יוכלו למלא את תפקידם ללא מורא ופחד... מדיניות של ענישה מכבידה ומרתיעה בגין עבירות אלימות נגד שוטרים משרתת אינטרס זה ועל כן היא ראויה".

ואמנם, מדיניות הענישה בעבירות של אלימות כלפי שוטרים או סוהרים, היא מחמירה. בע"פ 3287/08 מד"י נ' ברדוגו (10.7.08) החמירה ערכאת הערעור את עונשו של מי שגידף שוטרים בתחנת המשטרה ונעץ אצבע בעינו של השוטר, ועונשו הועמד על 15 חודשי מאסר; בת"פ 60717-11-16 מד"י נ' רזניק (07.12.2017) נדון הנאשם ל-9 חודשי מאסר בגין תקיפת סוהר באגרוף לפניו וכן עבירות אלימות נוספות; ברע"פ 8172/10 גזאוי נ' מד"י

(18.11.10) אישר בית המשפט העליון את החמרת העונש שהוטל על נאשם שדחף שוטר והפילו, כך שבוטל העונש שהוטל בערכאה דלמטה ואשר עמד על 6 חודשי מאסר בעבודות שרות, והוטלו במקומו 16 חודשי מאסר בפועל; בעפ"ג 49806-07-13 אלסנע נ' מד"י (1.1.2014) הוטל עונש של 20 חודשי מאסר בגין תקיפת שוטרים באגרופים ובעיטות; ברע"פ 2065/14 אבו מדיע'ם נ' מד"י (9.6.2014) הוטלו 10 חודשי מאסר על נאשם שדחף שוטרים ובעט בהם במהלך ביצוע חיפוש כדין, העונש כלל הפעלת מאסר על תנאי בן 6 חודשים; בע"פ 1860/07 נחמני נ' מד"י (14.6.2007) הוטלו 7 חודשי מאסר על נאשם שבעט ונשך מספר שוטרים; בעפ"ג (מחוזי מרכז) 22165-04-16 מרדאוי נ' מד"י (19.02.2017) נדחה ערעורו של הנאשם שהוטלו עליו 12 חודשי מאסר בגין תקיפת שוטרים; בת"פ 41043-07-14 מד"י נ' עזאלדין (27.10.14) הוטלו 11 חודשי מאסר בגין תקיפת סוהרת; בת"פ 41043-07-14 מד"י נ' אלעברה (2.04.2017) נדון הנאשם ל-35 חודשי מאסר במצטבר למאסרו, בגין שורה של עבירות אלימות ואיומים נגד סוהרים בין כתלי הכלא; בת"פ 5811-11-14 מד"י נ' אדרי (7.5.2018) נדון הנאשם בגין תקיפת שני סוהרים באגרופ ובעיטה, והוטלו עליו 12 חודשי מאסר; בת"פ 67646-07-19 מד"י נ' בלוט (26.1.20) נדון הנאשם לעונש של 9 חודשי מאסר, וכן הופעלו במצטבר שני מאסרים על תנאי בני 6 ו-3 חודשים, זאת בגין שהייה בישראל שלא כדין, וכן איומים על סוהר כי יפגע בו ובאשתו; בת"פ 27973-02-17 מד"י נ' מון (9.5.18), הורשע הנאשם בכך שבהיותו אסיר, הטיח בראשו של סוהר קומקום חשמלי, והוטל עליו מאסר למשך 3 חודשים.

בענייננו, משלא נענו פניות הנאשם ובקשותיו לאפשר לו להתקשר לאמו, נשך סוהר בידו באופן שהותיר חבלות.

נכון הדבר, האירוע התרחש באופן ספונטני, אך אין בכך כדי למעט מן החומרה שבהעזה לתקוף סוהר. לדעתי, תקיפה באמצעות נשיכה, מלמדת על דחף פרוץ ואכזרי.

לצד האמור, יש לזכור כי הנאשם מוכר כסובל מתחלואה כפולה, כפי שעולה מחוות הדעת הפסיכיאטרית שהוגשה במסגרת ההליך. ניתן היה להתרשם במהלך המשפט ממגבלותיו, חוסר היציבות המלווה אותו, והאפקט של התמכרותו. ייתכן בהחלט כי איבד שליטה בעצמו בעת האירוע, בין השאר בעטים של אלה, כפי שאירע בעת שנשא את דברו האחרון, ונסחף להתפרצות כעוסה וקולנית, אשר ברור שלא התכוון לה מלכתחילה.

לאור מכלול הנסיבות ומדיניות הענישה הנוהגת, אני סבורה כי מתחם העונש ההולם את העבירה נע בין מאסר שיכול שירוצה בעבודות שירות, ועד 12 חודשי מאסר.

העונש המתאים לנאשם

הנאשם בעל עבר פלילי מכביד, שעניינו בעבירות אלימות חמורות ביותר.

בשנת 2011, נכנס לישראל שלא כדין וביצע עבירת אונס בכוח, כלפי מתלוננת ששהתה לתומה בחוף הים. בגין מעשה זה נדון למאסר ממושך של 7 שנים (ת"פ 2959-06-11), והערעור שהוגש לבית המשפט העליון, נדחה (ע"פ 3155/12).

בשנת 2015, בעת שהיה אסיר, ביצע עבירות של פציעה, החזקת סכין ותקיפת עובד ציבור, בכך שתקף באכזריות את שכנו לתא, תוך שימוש במקל, ובהמשך תקף קשות סוהרים שנזעקו לטפל בו. בגין מעשיו אלה נדון לעונש של חמש וחצי שנות מאסר (ת"פ 50094-03-13), וערעורו לבית המשפט העליון נדחה (ע"פ 7876/15). במהלך הדיונים באותו עניין,

העלה הנאשם טענה של סייג לאחריותו הפלילית בשל אי שפיות. בית המשפט העליון קבע כי אכן הוכח קיומה של מחלת נפש, אך לא הוכח חוסר היכולת להימנע מעשיית המעשה, ונראה כי ביצוע העבירות נבע ממאפייני אישיות של הנאשם, ולא מן המחלה.

בשנת 2016 ביצע הנאשם עבירה של תקיפה כלפי סוהר, בכך שחבט בחוזקה על ראשו באמצעות האזיקים שעל ידיו, עד שהסוהר נפל ונגרמו לו חבלות שונות. בגין מעשה זה, הוטל עליו עונש של 8 חודשי מאסר בפועל, שמחציתם תצטבר לכל עונש אחר (ת"פ 63639-06-15).

הנה כי כן, הנאשם אינו בוחל במעשי אלימות אכזריים ואף ברוטאליים. זו הפעם השלישית שהוא מסתבך באלימות קשה כלפי סוהרים.

בגין ת"פ 50094-03-13 תלוי נגד הנאשם מאסר על תנאי בר הפעלה, למשך 6 חודשים; בגין ת"פ 63639-06-15 תלוי נגדו מאסר על תנאי בר הפעלה למשך 8 חודשים. בהתאם להלכה הפסוקה, מקום בו לא קיימים שיקולים יוצאי דופן, יש מקום להורות על הפעלתם של מאסרים על תנאי במצטבר זה לזה ובמצטבר לעונש מאסר אותו נושא הנאשם בגין תיק קודם (ע"פ 7907/14 ואזנה נ' מד"י (22.2.15)).

קשה לקבל את טענת ב"כ הנאשם, לפיה המאסר על תנאי בן 8 חודשים התלוי נגדו הוא בלתי מידתי. אמנם מדובר בעונש מכביד, אך נוכח מידת האלימות שנכון הנאשם להפעיל כלפי אנשי החוק, יש מקום להרתיעו, באמצעות ענישה משמעותית.

לא נטען בענייננו לקיומו של אופק שיקומי. עם זאת, יש לקחת בחשבון את האמור בחוות הדעת הפסיכיאטרית, לפיו הנאשם סובל מתחלואה כפולה, והדבר דורש התחשבות מסוימת.

נוכח המאסר הממושך, ההתרשמות ממצבו הכלכלי של הנאשם, והמאסר שיוטל בזה, החלטתי שלא להטיל עליו עונש כספי.

ממש בטרם הקראת גזר הדין פנה הנאשם לבית המשפט והודיע כי הוא מתנצל על התפרצותו בדבריו האחרונים בדיון. הנאשם ביקש שוב להשתחרר לביתו כדי להתפרנס ולהקים משפחה.

לאחר כל זאת, אני גוזרת את העונשים הבאים:

א. יופעל המאסר על תנאי בן 6 חודשים מת"פ 50094-03-13.

יופעל המאסר על תנאי בן 8 חודשים מת"פ 63639-06-15.

ב. 8 חודשי מאסר בפועל.

הנאשם יישא עונש זה, וכן הפעלות מאסרים על תנאי כאמור, בחופף ובמצטבר כך שיישא סה"כ 20 חודשי מאסר. מתוך תקופה זו יישא 16 חודשים במצטבר למאסרו והיתרה תרוצה בחופף.

ג. 10 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מהיום, והתנאי הוא שלא יבצע עבירות אלימות כלפי סוהרים או שוטרים.

6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מהיום והתנאי הוא שלא יבצע עבירות אלימות כלפי גופו של אדם.

זכות ערעור כדין.

ניתן היום, כ"ו סיוון תש"פ, 18 יוני 2020, במעמד הצדדים.